

DE WONDERBAARLIJKE BEZEMKAST



PetraLouise Muris

Geschreven en geïllustreerd door PetraLouise Muris



Bladzij	Hoofdstuk
3	1 Herrie in de bezemkast.
6	2 Daar gaan de spullen.
9	3 Alles zit tegen.
13	4 Daglicht
16	5 De bezem is kwaad op Hennie.
20	6 De wonderbaarlijke bezemkast.
24	7 Het einde van de bezemkast.
27	8 De grote verandering.

HOOFDSTUK 1 HERRIE IN DE BEZEMKAST.

Nellie Kroon woont alleen in haar grote huis. Zij is negentig jaar en heeft allang de hele wereld gezien. Ze kijkt vaak naar haar oude foto's die hier en daar door haar woonkamer verspreid liggen.

Vandaag is zij niet zo lekker. Zij ligt in haar bed en wordt zo nu en dan wakker van de normale geluiden om haar heen. De hele dag ligt zij te soezen.

Tegen de avond komt zij haar bed uit om naar het journaal te kijken en iets te eten.

Als de klok elf keer slaat, krijgt zij eindelijk weer slaap. Zij rekt zich uit en strompelt haar bed in.

Nellie heeft het moeilijk de slaap te vatten.

Zij draait op haar linker zij en dan weer op haar rechterzij. Op haar rug en op haar buik.

Als zij midden in de nacht uiteindelijk een beetje wegdoezelt hoort zij doffe geluiden. Het lijkt wel of de burens met emmers gooien.

Ze wordt boos en gaat rechtop in haar bed zitten.

'Hé, is het afgelopen!' schreeuwt zij met haar schrille stem en met haar hoofd naar het plafond gericht.

Even is het stil maar dan begint de herrie weer.

Nellie komt haar bed uit, zij loopt haar keuken in om koffie te zetten.

'Leuk hoor, moeten jullie nu pas herrie maken! Kunnen jullie dat niet overdag doen!' schreeuwt zij: 'dan kan ik ook nog eens gaan slapen!'

Natuurlijk heeft Nellie geen slaap meer, maar morgenochtend komt haar hulpje die dan alles schoon poetst.

Uiteindelijk doet Nellie haar ochtendjas aan en strompelt naar buiten. Haar buitendeur grenst aan een portiek. Moeizaam beklimt zij de trap. Boven hijgt zij eerst uit en drukt dan op de eerste bel. 'Ding, Dong' klinkt het. Nellie wacht geduldig totdat de deur wordt geopend. Dan gaat de deur een klein stukje open. 'Is er wat aan de hand mevrouw Kroon?' vraagt de buurman vermoed. 'Jullie moeten niet aldoor zo'n herrie maken! Ik hoor jullie aldoor met spullen gooien!' schreeuwt Nellie boos. 'Dat zijn wij niet, wij liggen allemaal in bed. Wij hebben niets gehoord! Welterusten buurvrouw!' Haar buurman smijt zijn deur dicht. Nellie drukt ook op de andere bellen. Op laatst is het een geruzie vanjewelste. Iedereen is wakker en zij zijn allemaal boos op Nellie Kroon.

Zij loopt langzaam de portiektrap af en gaat haar woning binnen. Haar burens zijn allemaal kwaad op haar. Zij denkt dat zij zich misschien vergist heeft en het geluid in haar droom heeft gehoord. In dromen komen de gekste dingen voor, zelfs lawaai. Nellie neemt zich voor om morgen haar verontschuldigen aan de burens aan te bieden. Geeuwend stapt zij haar bed weer in.

Dan hoort zij weer kabaal. 'Ik heb het toch niet gedroomd,' denkt zij en komt meteen haar bed weer uit. Langzaam, teen voor teen sluipt zij naar de gang.

Zou er iemand binnen zijn? Of is er een poes binnen geslopen?

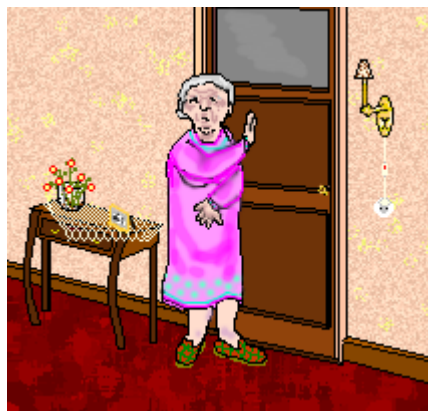
Midden in de gang blijft zij staan.

Het geluid komt uit de bezemkast, een kast waar al haar schoonmaakspullen instaan.

Verschrikt kijkt zij naar de kastdeur. Zij drukt haar oor tegen de kastdeur.

'Ik moet weten wat er zo'n herrie maakt, misschien zit er een beest in,' denkt zij. Haar trillende hand grijpt langzaam naar de sleutel die de deur op slot houdt.

De herrie houdt abrupt op. Langzaam draait zij de sleutel om. Nellie is heel erg bang, misschien springt er straks wel een kat met een vaart uit de



kast. Of nog erger is het een inbreker. Nellie denkt: 'ik kom zelf nooit in deze kast. Wat gek, hoe komt een inbreker of een kat dan in de afgesloten kast?' Ze durft de deur niet te openen.

'Ik zal op Hennie

wachten. Mijn hulpje Hennie komt één keer in de week en dat is dus morgenochtend om negen uur.

Maar als het eens een kat is? Dan wil het diertje snel naar buiten. Het is vast in paniek en heeft honger.' Nellie krijgt medelijden met de arme kat en doet snel de kastdeur open. 'Nou moe?' zegt zij.

In de kast staan enkel haar schoonmaak spulletjes.

HOOFDSTUK 2. DAAR GAAN DE SPULLEN.

Nellie gaat met een gerust hart haar bed weer in. Toch laat zij al het licht branden. Zij valt meteen in slaap. Daardoor hoort zij niet dat de kastdeur onder zacht gekreun opengaat.



‘Kom jongens,’ zegt de harde straatbezem die ook wel kolonel genoemd wordt: ‘zij heeft de deur vergeten dicht te doen.’

De deur gaat iets verder open.

Stoffer en Blik wandelen de

gang op, gevolgd

door Stofmand. ‘Schiet op,’ zegt de straatbezem: ‘jij ook Veger! Veger komt verlegen tevoorschijn en struikelt zowat over Stofmand. ‘Sst straks wordt zij wakker, doorlopen,’ commandeert de kolonel. Dan hangt hij schuin voorover half in de kast en roept: ‘vooruit, jullie ook!’ De emmers komen mopperend naar buiten. ‘We hebben geen zin, gaan jullie maar alleen de wijde wereld in.’

Zij waggelen de kast weer in. ‘Niks daarvan, jullie hebben beloofd mee te gaan. Nu mogen jullie niet terugkrabbelen.’

De emmers zijn bang voor de bezem met zijn opvliegerige aard. Omdat de anderen al bij de buitendeur staan, komen zij toch jammerend en mopperend tevoorschijn.

'Zo jongens we gaan op verkenning daar buiten. Doe snel de buitendeur open, vandaag houden wij een wandelmars, wij komen hier niet meer terug! Het is tijd dat wij de wereld iets beter leren kennen. 'Hij zit dicht kolonel, ik denk dat ie' op slot is,' zucht de zachte veger.'

'Laat mij er effies' bij!' commandeert de kolonel. De harde straatbezem trekt en rukt aan de deur. Het helpt geen sikkepit, de deur blijft gesloten. 'Pfft, is er ergens een raam open? Gaan jullie eens rondkijken of er iets openstaat, mars!' 'Jawel kolonel,' zeggen Stoffer en Blik. 'Ook zij zijn bang voor de harde bezem. Zij durven nooit nee te zeggen en doen net of zij hem aardig vinden.

Zachtjes duwen zij de huiskamerdeur open. Zij glijden uit over foto's die over de vloer verspreid liggen. Zo netjes als zij zijn vegen zij eerst de foto's bij elkaar. Blik moet nu liggend lopen, hij krijgt kramp in zijn rug. 'Au, au,' jammert hij. 'Sst, zachtjes! Ik geloof dat er hier inderdaad iets openstaat. Kom, dan vertellen we het aan onze kolonel.' De twee gaan zachtjes de huiskamer uit.

In de gang ziet de kolonel de foto's op Blik liggen. 'Geef dat eens hier!' De bezem schuift de foto's over het tapijt in de gang. 'Prachtig, vinden jullie dat ook? Dit moet Thailand zijn en dat Indonesië. Nellie hield vroeger veel van reizen. Waarom nam zij ons nooit mee? Nee, wij moesten weken achtereen in die vervelende donkere kast blijven. Geen Nellie en geen Hennie!'

'In de kamer staat waarschijnlijk het raam open, kolonel,' zegt Stoffer zacht.

De kolonel kijkt streng naar zijn leger en commandeert: 'wij marcheren het raam uit!' Gelukkig woont Nellie beneden, het is nog een heel gedoe om het raam uit te klauteren. De kleine spullen vinden het toch eng om het raam uit te springen. Ze moeten wel, want de kolonel heeft het voor het zeggen.

Stofmand springt als laatste. Als zij op de harde terrastegels terechtkomt, valt zij om.

Haar inhoud rolt meteen alle kanten op.

Een windvlaag blaast Stofdoek de boom in en Blikje boenwas ziet zij in het donker nergens liggen.

Moeizaam zoekt zij haar inhoud bijeen.

'Schiet eens op! Zo komen wij nooit weg!' schreeuwt de kolonel.

'Maar kolonel, ik moet zoveel sjouwen. Hoe kan het ook anders na zo'n sprong,' jammert Stofmand.

'Daar leef jij voor, jij zult je er moeten bij neerleggen,' zegt de kolonel streng: 'en nu aan de slag!'

Zij ruimt alles netjes op in haar buikje, behalve Blikje boenwas en Stofdoek.

'Help, help!' schreeuwt Stofdoek angstig.

Hij wappert tussen de boomtakken als een vlag.

'O grutjes, die arme jongen hangt in de boom, ik kom je helpen liefje. Houdt jou goed vast, ik kom al!'

'Ja, ja, we wachten wel!' moppert de harde bezem.

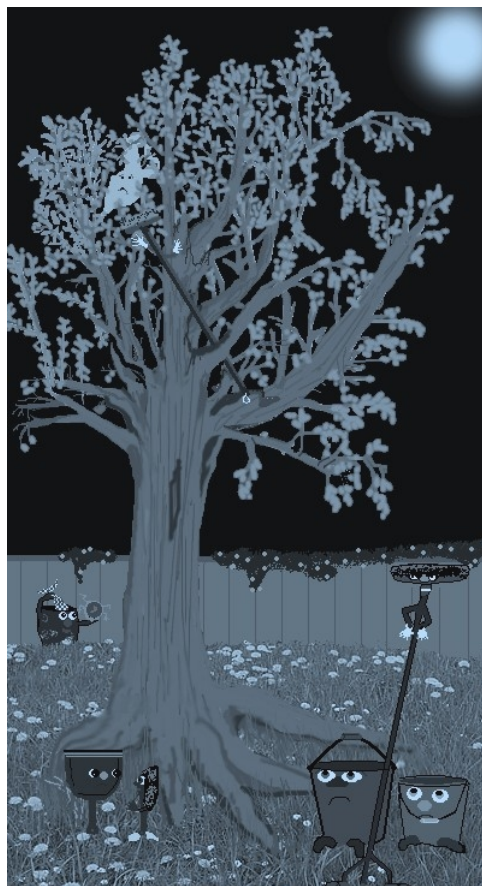
Stofmand klautert de boom in, want haar stofdoek hangt in de boom.

Even later valt zij met een plof op de grond.

Zij begint te huilen omdat zij te dik is om te klimmen en haar spullen op de grond liggen.

HOOFDSTUK 3 ALLES ZIT TEGEN.

'Jij bent aan de beurt!' De kolonel wijst naar zachte vegeer.



'Ik? Ik ben te stijf hoor, ik klim echt die boom niet in.'
'Als jij niet doet wat ik zeg, zul jij ervan lusten!' schreeuwt de harde bezem.
Veger klimt de boom in, hij is bang dat hij zal vallen.
Ondertussen zoekt Stofmand, Blikje boenwas.
'Waar ben je, waar ben je lieverd,' roept zij.
'Hier

moedertje, ik ben mijn deksel kwijt,' jammert Blikje boenwas vanuit het hoge gras.

Blikje boenwas hinkelt over de grassprietten, langs de schutting.

‘Arm kind straks droog jij nog uit. Kom we gaan samen jouw deksel zoeken.’

‘Hij kan zo ook wel mee! Wat een aanstellerij!’ gilt de kolonel woest. Hij komt op Blikje aflopen en grijpt hem beet.

‘Nee, nee, zo droogt hij uit,’ jammert Stofmand: ‘zo wordt hij ziek. Hij moet zijn dekseltje hebben!’

‘Wat heb ik voor een slap leger. Zijn jullie getrainde soldaten? Nee jullie zijn een stelletje slampampers. Jullie kunnen niets!’ De kolonel briest woedend, hij is niet voor niets een harde bezem. Toch laat hij Stofmand naar het dekseltje zoeken, maar neemt Blikje mee. ‘Zie hier,’ zegt hij en wijst in de boom: ‘dit is een echt soldaat.’

Blikje ziet hoe Veger zijn best doet om hoger en hoger te klimmen. Veger zucht en kreunt, eindelijk heeft hij stofdoek te pakken.

‘Wie vangt hem?’ vraagt hij vanuit de hoge boom.

‘Jij!’ de kolonel wijst naar Stoffer.

‘Maar kolonel, dat kan Blik beter doen. Hij is gewend alles te vangen,’ zegt Stoffer.

‘Wie wijs ik hier eigenlijk aan?’ Stoffer gaat gedwee onder de boom staan om stofdoek op te vangen.

Veger laat Stofdoek los en die dwarrelt hulpeloos naar beneden. Een sterke windstoot zorgt ervoor dat hij de sloot inwaait. ‘O nee,’ jammert Veger vanuit de boom: ‘nu drijft hij in het water.’ Hij wil zo snel mogelijk de boom uit om hem opnieuw te redden. Opeens gaat het nog harder waaien waardoor een zware tak van de boom breekt.

Onder luid gekraak stort hij naar beneden.

De zware tak blijft uiteindelijk balanceren op brede takken in het midden van de boom. Veger kijkt geschrokken naar de tak die vervaarlijk heen en weer schudt.

‘Oei nu moet ik snel uit de boom komen,’ denkt hij. Hij krijgt de kans niet meer. De tak rolt pardoos over hem heen, zodat hij klem komt te zitten.

‘Wel alle stofzuigers! Wanneer kunnen wij de wijde wereld in? Jij zal even moeten blijven hangen, want wij moeten eerst stofdoek redden,’ brult de kolonel. Het hele schoonmaakleger, behalve Veger rukt op naar de sloot. Stofdoek is doornat geworden en zinkt wiegend naar de bodem van de sloot.

De kolonel staat met zijn handen in zijn zij en brult: ‘hoe moet ik jou ‘in stofzuigerlawaa!’ nou redden, als jij je lekker vol drinkt!’

‘Ga hem pakken en vlug een beetje,’ draagt hij blauw emmertje op. Blauw emmertje springt het koude water in en meteen stroomt hij vol water. Enkele seconden later zit hij op de bodem naast Stofdoek.

Stofdoek heeft grote moeite om in Blauw emmertje te zwemmen. Als een grote gele kwal deint hij heen en weer in Blauw emmertje ’s buikje.

‘We gaan naar boven,’ zegt het emmertje: ‘dan ben je zo weer droog.’

Maar het emmertje is te zwaar, het kan niet meer boven water komen.

De kolonel kan zich niet beheersen, zo kwaad is hij.

‘Rood emmertje, ga ze halen!’

‘Maar, maar...’ jammert Rood emmertje.

Het helpt niks, want hij moet ook de sloot in.

Rood emmertje zit even later naast zijn broer en bij Stofdoek.

De kolonel kijkt rond wie er nu helpen kan.

‘Stoffer nu jij!’ commandeert hij. Ook Stoffer moet er aan geloven. Hij kan Stofdoek wel redden maar de emmers kan hij niet uit het water trekken.

‘Jij dan maar Blik.’ Het blauwe blik springt op commando het water in, hij zucht en kreunt maar de emmers zijn te zwaar.

‘Wat gebeurt er als jij het gaat proberen?’ vraagt de kolonel aan Stofmand.

‘Ik ga echt het water niet in, doe het zelf maar!’

Stofmand holt zo ver mogelijk bij de sloot vandaan.

‘Lafaard,’ brult de kolonel. Terwijl Stofdoek uitblaast op het droge, staat de kolonel voorovergebogen in het water te staren. ‘Moet ik dan alles zelf doen, ik heb hier toch mijn manschappen voor. Tja, ik heb geen leger als zij allemaal onderin de sloot blijven zitten. Ik zal het zelf moeten doen.’

Hij houdt zijn hoofd onder de waterspiegel en hangt het hengsel van Blauw emmertje om zijn nek.

Dan loopt hij naar achter en even later staat Blauw emmertje vol slootwater op de kant.

Hetzelfde doet hij met Rood emmertje.

Rood emmertje is zwaar, omdat hij groter is.

Hij heeft veel water in zijn buik.

Gelukkig zijn de emmers gered. De kolonel is trots op zichzelf. Hij vindt dat hij een koninklijke onderscheiding moet krijgen.

‘Kolonel, Veger hangt nog steeds in de boom,’ merkt Blauw emmertje op.

‘Alle stofzuigers die ben ik glad vergeten.

Hoe krijgen we die beneden?’ Hij houdt zijn duim onder zijn kin en prakkiseert hoe hij Veger uit de boom kan halen. Hij zucht en hij zucht nog een keer. ‘Ik zal het zelf moeten doen.’

Hij klimt in de boom en waarschuwt: ‘mannen, allemaal uit de buurt van de boom blijven!’ Met zijn lange steel heft hij de dikke tak omhoog en roept: ‘kom er snel onderuit Veger, vlug een beetje!’

HOOFDSTUK 4 DAGLICHT.

Veger is blij dat de dikke tak niet meer op hem leunt. Hij helpt de kolonel het gevaarte uit de boom te tillen. De dikke tak stort met veel lawaai op de grond. 'Zo, dat is dat. Nu kunnen wij de wijde wereld in,' grinnikt de kolonel. De twee komen hijgend de boom uit. Het hele stel marcheert langs de schutting.

Opeens strijkt er een zwarte gedaante neer. Stofmand schrikt en gilt: 'wat is dat voor een monster!'

De kolonel schiet in de lach omdat hij weet dat het een vogel is. 'Het is een merel, Stofmand, die zingen 's morgens vroeg. Ik weet nog wel dat ik vroeger buiten bleef. Ik stond dagen achtereen in de tuin. Er zijn zoveel verschillende vogels.'

Dan schrikt hij zelf, hij ziet dat de lucht lichter van kleur wordt. 'We halen het niet, we moeten naar de kast terug!'

'Waarom? vraagt Blauw emmertje.

'als het ochtend is, kunnen wij niks meer. Wij leven alleen 's nachts.'

'Flauwe kul,' zegt Stofmand: 'ik heb daarnet nog geprobeerd in de boom te klimmen.'

De kolonel kijkt angstig naar de aldoor maar lichter wordende lucht.

'We hebben haast, we moeten rennen!'

De kolonel laat zijn troepen aan hun lot over.

Hij rent het grasveld door, rent over de terrastegels en klimt door het openstaande raam.

'Ik krijg opeens vermoeide voeten,' zegt Blauw emmertje.

'Ik ook, wat een raar gevoel,' zucht Stofmand: 'ik word opeens duizelig en...' verder zegt zij niets meer, zij rolt ondersteboven tegen de schutting. Alle schoonmaakspullen staan of liggen levenloos op het grasveld. Zij zien er nu heel gewoon uit. Blauw emmertje lijkt op een gewone plastic emmer zonder ogen of mond. Alle spullen hebben geen handjes of voeten meer.

De zon richt haar eerste zonnestraal op het huiskamerraam van Nellie. Zij slaapt nog, het is nog vroeg, maar de vogels en de insecten zijn wel wakker. Zij zijn al volop aan het werk.

Er komt een bij op het blikje boenwas zitten.

De boenwas ruikt niet zo lekker als de was in haar raat. 'Zoem,' zij vliegt naar een mooie bloem.

Een spreeuw kijkt in de rode emmer of er wat te eten in ligt. Er drijft alleen een laagje slootwater met kroos in.

Als de spreeuw opvliegt, strijkt er een ekster neer op de stofmand. Hij probeert er stukken af te bijten voor zijn nest.

Dan slaat de klok negen uur. Hennie drukt op de bel van Nellie. Nellie doet snel open. Zij is blij dat Hennie er is, want zij maakt haar hele huisje schoon.

Meteen als Hennie in de gang staat vertelt Nellie over het lawaai in de bezemkast.

'Misschien heb jij een muizenhol in de kast,' zegt Hennie, zij is niet bang voor muizen: 'ik zal eens even kijken.'

Als Hennie in de kast kijkt schrikt zij geweldig.

‘Waarom heb jij al mijn spullen weggezet?’

Waar staat alles? Ik zie geen gat in de muur, je hebt geen ratten of muizen. Het zullen de burens wel zijn geweest. Dan gaat zij lachen. ‘Of... een inbreker die het op mijn schoonmaakspullen gemunt heeft, ha, ha.’ Nellie kijkt haar verbijsterd aan zij mompelt: ‘gisteravond stond alles nog in de bezemkast, ik ben niet gek!’

‘Kijk dan eens,’ ratelt Hennie: ‘er staat alleen een vieze straatbezem in de bezemkast.’

Nellie zucht: ‘wat raar.’

‘Hoe moet ik nou in vredesnaam schoonmaken zonder spullen!’ Hennie kijkt boos in de lege kast.

‘Ik veeg heus uw huis niet met die gore bezem!’

Zij pakt de straatbezem uit de kast en zet hem bij de buitendeur. ‘Die kieper ik straks wel bij het vuilnis, dat smerige ding is toch op!’

‘Och, och, wat nu? Je kunt nu niet schoonmaken zonder spullen. Wil je alsjeblieft nieuwe voor mij kopen. Vandaag doe je dan maar niets.’

Nellie begrijpt er niets meer van.

‘Ik ga eerst koffie zetten, daarna ga ik inkopen doen,’ mompelt Hennie.

Als de koffie klaar is zet zij de kopjes in de huiskamer. Dan kijkt zij naar het raam dat openstaat.

‘Nellie, mag het raam dicht, het tocht hier!’

‘Doe maar!’ roept Nellie terug.

Met grote stappen loopt Hennie naar het raam.

Terwijl zij het raam sluit, kijkt zij naar buiten.

‘Nou moet je ophouden!’

‘Wat is er, zie je iets bijzonders?’ Nellie loopt ook naar het raam en kijkt nieuwsgierig naar buiten.

HOOFDSTUK 5 DE BEZEM IS KWAAD OP HENNIE.

Hennie kijkt verwondert naar buiten. 'Hoe komen die spullen buiten Nel? Heb jij soms geslaapwandeld? Nou, dan hoef ik tenminste niet naar de winkeltjes. Behalve voor een nieuwe straatbezem, maar dat hoeft niet vandaag.'

Nellie weet van niets, zij heeft nog nooit geslaapwandeld. Zij is blij dat al de spullen terecht zijn. Hennie zoekt alle schoonmaakspullen bij elkaar en werpt de straatbezem met een boog naar buiten. Als zij klaar is met haar werk gaat zij er gauw vandoor. Nellie kijkt blij haar huisje rond, alles is weer schoon en netjes. Zij pakt haar jas, zij wil in het zonnetje wandelen en misschien op visite. 'Kraak,' kreunt de buitendeur, tik, tik, tik,' ratelt het slot. Het is nu heel stil in huis. In de kast is het ook stil.

Het is klokslag zeven uur als Nellie haar huis binnenkomt. Zij gaat snel naar haar keuken om te koken. 'La, la, la,' zingt zij. Ze denkt niet meer aan de bezemkast. Na het eten valt zij in slaap op haar gemakkelijke stoel. Zij schrikt wakker door een hevig geklop op het raam. Als zij opstaat en naar buiten kijkt, ziet zij niets anders dan de donkere nacht. Dan hoort zij weer gestommel in de bezemkast. Nellie is bang, zij wil niet alleen in haar huisje zijn. Ze loopt naar de telefoon.

'Met Hennie!'

'Hennie wil je alsjeblieft vanacht een keertje hier slapen, ik ben zo bang!'

‘Is er dan iets gebeurd? Bent u soms ziek?
Ik lag eigenlijk al op bed.’
‘Er is hier weer een getimmer en een gebonk te horen,’ jammert Nellie.
‘Ga dan eerst naar de burenl!’
‘Dat durf ik niet meer, zij zijn boos op mij.’
‘Nou, ik kleed mij wel weer aan. Leuk vind ik het niet! Misschien is de troep in de kast alleen maar omgevallen. Even geduld, ik kom eraan.’
Ondertussen kijkt Nellie angstig naar de bezemkast, zij durft hem dit keer niet te openen.

‘Ding, dong’ gaat de bel.
Hennie komt binnen.
‘Ik zal wel weer even kijken,’ lacht Hennie.
Zij kijkt in de bezemkast, maar alles staat daar keurig.
‘Moet ik nou hier slapen of zal ik weer weggaan,’ lacht Hennie.
‘Je denkt zeker dat ik gek geworden ben. Nou, ik heb echt geluiden uit de kast gehoord,’ pruttelt Nellie.
‘Laten we dan nog iets drinken, ik zet nog koffie.’
Hennie loopt naar de keuken om koffie te zetten. Als zij in de keuken wacht totdat de koffie klaar is hoort zij ook lawaai.
Heel voorzichtig, op haar tenen sluipt zij naar de bezemkast, zij draait hem geruisloos open.
Alweer klinkt er geluid uit de kast van vallende emmers.
Nu sluipt ze zachtjes naar de huiskamer.
Zij houdt haar wijsvinger voor haar mond en trekt Nellie mee achter het lange gordijn.
‘Sst, ik geloof dat er toch iemand in de kast zit,’ fluistert Hennie: ‘maar daarnet zag ik niemand.’

Zij horen beiden een stem die zegt: 'waar is de kolonel? Ga hem halen.'

'Doe jij dat maar alleen, volgens mij zijn er mensen wakker, zij mogen ons niet zien!'

'Zie je wel,' fluistert Nellie: 'misschien is er toch een gat waar mensen door kunnen kruipen.'

Hennie siddert. 'Wat moeten we doen,' jammert Nellie. De politie bellen,' oppert Hennie. Net als zij naar de telefoon sluipt gaat de bezemkastdeur langzaam open. Hennie springt achter het gordijn terug.

'Hij komt hierheen, o grutten ik wil gaan gillen,' fluistert zij in het oor van Nellie. Dan ziet zij in een glimp een gezicht achter zich.

'Daar staat een vreemde vent voor het raam, Nel.' Zij durft haar hoofd niet om te draaien. 'Laat mij



binnen, Hennie!

klinkt het ineens: 'wij moeten eens praten!'

'Hu? Hoe kent die man mijn naam?'

'Blauw emmertje, zeg dat zij mij binnen moet laten!'

De beide oude dames schrikken als een stem vlakbij het gordijn zegt: 'jawel kolonel! Tot uw orders kolonel, jazeker kolonel!'

Dan zegt hij iets zachter: 'jij mag van mij buiten blijven kolonelletje, met jouw grote mond. Meneertje grote snater bazig bezempje.'

Het emmertje weet dat alle schoonmaakspullen een hekel aan hem hebben.

Nellie wil weten wie die man is, die stiekem gemene dingen tegen zijn baas zegt. Zij springt tevoorschijn en komt tot de ontdekking dat zij een levende emmer in de huiskamer heeft staan.

Blauw emmertje schrikt zich een pukkel.

'Als jij een emmer bent, wie is die man dan buiten?'

Hennie draait zich om en ziet tot haar verbazing de straatbezem kwaad naar haar kijken.

'Jij hebt mij naar buiten gekukeld alsof ik een stuk vuil ben. Jij vindt mij een vieze straatbezem!

Heb ik daarvoor altijd mijn best gedaan?

Ik schrobde het terras en het tuinpad. Ik veegde de stoep. Ik ben hier het langst en ik moet als eerste weg. Ik ben kwaad op jou Hennie!' Hij kijkt haar nog steeds kwaadaardig aan.

Hennie begint te lachen: 'ha, ha, nee dit bestaat niet een bezem die kwaad is ha, ha!'

Nellie had eerst verbaasd alles gadeslagen maar lacht nu ook mee. Zij begrijpt niet waarom zij zo bang was.

'Hi, hi, hi,' lacht Hennie: 'ik heb hem met een zwieper de tuin ingegooid, wist ik veel dat hij zou gaan leven.' Tot haar verbazing kijkt de bezem een stuk vriendelijker, zij schatert nog steeds.

Zij lacht om het gezicht van de bezem. 'Je hoeft niet bij de vuilnis,' lacht zij: 'en ja, jij bent ooit een superbezem geweest. Nu ben jij smerig en versleten.'

HOOFDSTUK 6 DE WONDERBAARLIJKE BEZEMKAST.

'Mm ja, ik zou mijzelf best willen opknappen. Ik oog inderdaad een beetje slordig. Ik zal er wat aan doen. Mag ik alsjeblieft naar binnen?'

'Natuurlijk zegt Nellie. Jij bent toch mijn bezem. Ga de kast maar in, daar kun je lekker uitrusten.' Nellie pakt de bezem en zet hem tegen de huiskamermuur.

Meteen schuifelt de bezem naar de bezemkast. 'Ik ga naar huis, Nel,' zegt Hennie: 'ik ga in mijn eigen bed slapen. Ik kom morgen langs, dag!'

Als Hennie thuis komt, denkt zij dat haar schoonmaakspullen ook leven. Heel voorzichtig sluipt zij op haar tenen naar haar keukenkast. Met een zwaai gooit zij de deur open. Haar emmers en bezems, vaatdoeken en dweilen staan levenloos netjes in haar kast.

'Wat zou er gebeuren als ik alles in mijn gangkast zet?' Ze is ruim een uur bezig om al haar kleding en andere dingen uit haar gangkast te halen en op te ruimen in andere kasten. Dan zet zij haar schoonmaakspullen in de gangkast. Zij gaat heel rustig in haar stoel zitten wachten totdat zij lawaai zal horen. Iedere keer kijkt zij naar haar horloge. Het blijft doodstil in de kast. Zij dommelt vaak in en schrikt dan weer wakker. Als de torenklok buiten drie uur slaat, kan zij zich niet meer beheersen. Ze geeft de kastdeur een zwaai. De kast staat open. Wat is Hennie teleurgesteld dat zij geen levende emmers heeft. Zij neemt zich voor om morgenochtend haar bezem en een emmer mee te nemen. Nu kan zij eindelijk haar bed in.

Het is allang licht als zij wakker wordt. Zij rekt zich uit en denkt meteen weer aan de emmer en de bezem.

‘Zouden mijn emmer en mijn bezem ook gaan leven als ik ze in Nellie’s kast zet?’ Zij kijkt op haar klokje hoe laat het is. ‘Zo! Het is halfelf, wat heb ik lang geslapen! Ik moet mij snel opknappen want Nellie verwacht mij op de koffie.’ Zij doet haar best om zo snel mogelijk klaar te zijn. Dan pakt zij de bezem en een emmer en gaat op weg.

Wat is Nellie blij als Hennie er is. ‘Nellie, ik heb zo raar gedroomd. Ik droomde dat jij er was en dat de bezem leefde.’

Hennie begint te lachen: ‘nee hoor dat heb je niet gedroomd. Ik was hier echt en de bezem staat in je kast. Het blauwe emmertje leeft ook.’

‘Ik heb net nog in de kast gekeken maar alles ziet er gewoon uit.’ Nellie twijfelt.

‘Ik heb twee dingen van mij buiten staan. Mag ik dat in jouw kast zetten?’ Hennie holt al naar de buitendeur.

‘Natuurlijk mag jij dat.’

Hennie zet snel haar eigen bezem en emmer Nellie’s kast. Dan loopt zij naar de keuken en gaat koffiezetten.

‘We maken er een gezellige dag van, Nel.

Vanavond trakteer ik jou op een etentje. Daarna wil ik zien of mijn emmer ook levend wordt.’

Na de koffie gaan beide dames gezellig op stap.

De hele tijd kwebbelt Hennie over haar emmer en bezem. Zij hoopt dat er ‘s- avonds een wonder in de bezemkast zal gebeuren.

Na een leuke dag zijn zij benieuwd wat er in de kast gebeuren zal. Zij zetten twee stoelen in de gang voor de bezemkast. Zij kwebbelen niet meer zij zijn nu muisstil. Met grote ogen staren zij naar de kast waarvan het slot is opengedraaid.

Nellie schrikt als zij plots weer herrie hoort.

‘Bonker de bonk, kling, klang, klonk. Rommel de bommel.’

‘Hé kun jij niet uit je doppen kijken? Je staat op mijn voet!’

‘Ik zie niks in het donker, gil niet zo!’

‘Volgens mij hebben wij minder ruimte hier! Ben jij dat Veger, je kriebelt mij!’ Wat staat hier nou weer,



heeft Hennie hier spullen neergezet?’

‘Doe het licht aan ik zie niks in het donker!’

Waar is het touwtje dan? Ik voel het niet!’

‘Laat mij maar, ik doe het wel zelf! Waarvoor heb ik eigenlijk een leger als ik zelf altijd alles moet opknappen?’

‘Floep,’ het licht in de kast gaat aan.

De twee dames giechelen zacht.

‘Wie zijn jullie in stofzuigergesnor?’ De emmer en de bezem van Hennie staan met hun rug naar de anderen gekeerd. De kolonel wordt jaloers, hij moppert: ‘dat is mij wat, ze hebben nu al een nieuwe straatbezem en een nieuwe emmer gekocht. Nou Rood emmertje wij zullen nu echt het veld moeten ruimen!’

‘Ik hoef gelukkig niet weg,’ lacht Blauw emmertje blij: ‘want ik ben kleiner dan die nieuwe!’

De kolonel duwt tegen de kastdeur hij schreeuwt: ‘ik ga er vandoor! Ik kom hier werkelijk nooit meer terug!’

‘Ik ga mee,’ roept Rood emmertje. Hij is bang dat hij met de vuilniswagen mee moet. Dan kraakt de kastdeur en gaat langzaam open.

‘Ha, ha! Ha, ha!’ lachen de dames heel hard.

Bezem komt alleen met zijn hoofd tevoorschijn.

‘Lachen jullie mij soms uit? Dat is heus niet aardig!’

bromt hij. ‘Die andere bezem en emmer zijn van mij,’ zegt Hennie: ‘vraag of zij naar de gang komen.’

De kolonel gaat kast weer in en komt even later met alle schoonmaakspullen de gang op.

‘Dit zijn Hettie en Nettie,’ jukt Hennie. Alleen zij weet dat haar spullen voor het eerst zijn gaan leven en nog geen naam hebben. Ze gaat verder: ‘zij zijn mijn beste schoonmaakhulpjes.’

‘Zijn het dan dames?’ stamelt de kolonel. Hij bekijkt Hettie wat beter. Rood emmertje kijkt naar Nettie, hij vindt haar best leuk.

‘Tja,’ glimlacht de kolonel: ‘ik had nooit kunnen denken dat ik in mijn eigen kast bezoek zou krijgen.

‘Ik vind haar erg mooi.’

‘Dan gaan we nu gezellig naar de huiskamer,’ oppert Nellie. Het hele stel gaat de huiskamer binnen en kletsen over alles en nog wat.

Voor dat iedereen er erg in heeft begint de ochtend.

‘Het regent Hennie,’ zucht Nellie: ‘straks moet je door de regen naar huis.’ Hennie kijkt naar haar bezem. Op dat moment ziet zij dat al de schoonmaakspullen gewoon worden.

HOOFDSTUK 7 HET EINDE VAN DE BEZEMKAST

‘Ik denk dat ik een nieuwe emmer en een nieuwe bezem ga kopen en deze hier laat staan,’ zegt Hettie: ‘ik ga naar huis. Ik weet nu tenminste dat jij een wonderbaarlijke bezemkast hebt. Mijn kast is jammer genoeg een doodgewone kast, daar is niks bijzonders mee. Dag Nellie, ik ga lekker slapen.’

Vanaf die dag komt Hennie ‘s- avonds. Zij slaapt overdag zodat zij ‘s- nachts de levende bezemkastspullen kan zien.

De emmers en de bezems, de veger en de stofmand vervelen zich niet meer. Iedereen uit de kast is tevreden, zij helpen graag en hebben dikke pret. Na de schoonmaak gaan zij met de oude dames ganzenbord spelen. Soms komen alle spelen weer op de tafel, zoals mens erger je niet, het schaakspel en monopoly. Af en toe, als het weer het toelaat mogen ze mee achter de fiets in een speciaal karretje. Zo gaat het dagen achtereen, totdat Nellie een brief openmaakt.

Mevrouw N. Kroon.

In opdracht van de gemeente is besloten al de woningen in uw straat binnen twee jaar te slopen.

Verder staat er nog veel meer in de brief.

Nellie leest alleen de bovenste regel.

‘O, grutjes,’ klaagt zij: ‘ik moet hier weg.’ Zij kijkt naar de bezemkast waar de spullen overdag levenloos instaan.

‘O grutjes, wat moet ik beginnen? Ze gaan dit huis slopen en dan vernietigen zij ook de bezemkast.’ De hele dag loopt zij te prakkiseren hoe zij het de schoonmaakspullen moet vertellen. Zij is er zenuwachtig van. In haar wanhoop doet zij haar jas aan en neemt de brief mee naar Hennie. Als Hennie haar deur opendoet ziet zij het betraande gezicht van Nellie.

‘Wat moet ik beginnen, Hennie. Het is juist zo gezellig. De schoonmaakspullen kunnen nergens anders opgeruimd worden, want dan worden het gewone dingen. Moeten wij alles eerlijk vertellen?’ ‘Ik denk het wel.’

‘Dat is toch zielig, misschien bestaat er ergens in dit land een soortgelijke kast waar dingen levend in worden. Misschien moeten wij een advertentie in de krant zetten,’ zucht Nellie.

Dat doen de dames. Zij zetten een advertentie in het grootste dagblad. Helaas reageert niemand. Uiteindelijk vertellen zij aan de emmers, de stofmand en de andere schoonmaakspullen het slechte nieuws.

Die vinden het helemaal niet leuk dat zij weer gewoon zullen worden.

Maanden gaan voorbij.

Aan het begin van de straat worden al huizen gesloopt. Met grote hijskranen waaraan zware gewichten hangen worden muren omver geworpen. Bulldozers schuiven het puin opzij en shovels gooien het in vrachtwagens. Op de plaats waar huizen zijn gesloopt worden opnieuw woningen gebouwd.

Weer maanden later staan er in Nellie's huiskamer een heleboel verhuisdozen. Inmiddels heeft zij een ander huisje gekregen, zij moet vandaag verhuizen. Hennie helpt Nellie al haar spullen in dozen te doen. De schoonmaakspullen laat zij in de bezemkast, want die willen niet mee. Als het donker wordt willen zij zelf op pad.

Nellie laat het raam en de deuren voor hen open.



Zij zucht eens diep, dan stapt zij in een grote verhuiswagen.

Een paar seconden later is die uit het zicht verdwenen.

Alle huizen in Nellie's straat staan leeg. Al haar burens zijn verhuisd.

Het is akelig stil in en om het huis. In de bezemkast staan de levenloze schoonmaakspullen. Vannacht zullen zij weer gaan leven in het lege kale huis.

HOOFDSTUK 8 DE GROTE VERANDERING.

Voor de laatste keer zwaait de kastdeur open. De emmers, de stofmand, de bezems en al de andere schoonmaak spullen willen het huis ontvluchten. Zij weten dat het huis gesloopt wordt en hebben geen andere keus dan er vandoor te gaan. Zij weten ook, dat zij waarschijnlijk zonder de speciale kast, gewone spullen worden. Toch hebben zij er voor gekozen een eigen weg te kiezen ook al was het gezellig bij Hennie en Nellie.

‘Zijn wij er klaar voor?’ De kolonel kijkt rond of hij niemand vergeet. ‘Ik had het zo bedacht, Hettie draagt Blauw emmertje en ik draag Stofmand. Nettie, Blik en Rood emmertje lopen achter ons aan, zij zijn groot genoeg. Stoffertje kan in de stofmand naast Stofdoek of in een grote emmer. Zeg Veger, waarom kom jij niet uit de kast?’

‘Ik wil niet mee en weet je waarom niet? Zodra het daglicht worden jullie gewone spullen. Dan liggen jullie ergens weet ik veel waar.

Misschien worden jullie gevonden en dan worden jullie alsnog gescheiden of weggegooid. Nee hoor, ik blijf hier!’

‘Ben je dan niet bang voor die grote hijskraan die het hele huis zal slopen? Blijf je in de kast?’ Voor het eerst in zijn leven huilt de kolonel. Hij wil Veger niet missen, hij heeft liever dat hij meegaat. Veger verkiest het om in de kast te blijven. Zij geven Veger een knuffel en laten hem dan achter.

Gelukkig regent het niet als zij met zijn allen de achtertuin uitgaan. De harde bezem heeft Stofmand op zijn rug gebonden als een rugzak en Hettie draagt Blauw emmertje. Stofdoek moet veilig onderin de stofmand liggen zodat hij niet weg kan



waaien. Maar hij kijkt liever en hangt over de stofmand.

Stoffertje zit ook in de stofmand, maar blik moet lopen. Af en toe informeert de kolonel of Blik nog niet moe is.

Het maanlicht verlicht de paden waar zij doorheen wandelen. 'Hoe ver zijn wij nu,' vraagt Rood emmertje zich af.

'Wij lopen totdat het licht wordt,' zucht de kolonel: 'met een beetje geluk kunnen wij de komende nacht dan verder wandelen.' Het rode emmertje zucht ook. Hij denkt dat zonder de wonderbaarlijke kast alles voorbij is.

'Treur niet lacht Hettie, kijk om je heen, geniet ervan zo lang je kunt.'

Uiteindelijk verdwijnen zij in de nacht.

Weken later komen vreemde mensen Nellie's oude huis binnen om de waterleiding af te sluiten.

Alle buizen en bedrading worden alvast uit het huis gehaald.

Omdat de mannen overdag werken staat Veger levenloos in de kast.

Een van hen zegt: 'hé, dat is nog een goede veger.

Wij kunnen die gebruiken om onze werkkeet schoon te vegen.

Nadat zij klaar zijn in het huis vergeten zij de veger mee te nemen.

Die nacht kijkt Veger uit het raam of zijn vrienden terugkomen. Hij vraagt zich af waar zij zijn.

Langzaam loopt hij de buitendeur uit. 'Ik moet een veilige plek vinden, anders verdwijn ik tussen het puin van het huis. Waar kan ik mij verstoppen?' In de verte ziet hij de bouwkeet. Het is een rechthoekige houten huisje. Veger leunt tegen de houten wand en wacht het daglicht af.

Heel langzaam verdwijnen zijn oogjes, armpjes en beentjes totdat hij er weer gewoon uitziet.

Als de mannen de bouwkeet ingaan, zien zij de veger en gebruiken hem om de boel netjes te houden.

De dagen komen en gaan, er is veel gebeurd in Nellie's straat. Alle huizen zijn gesloopt en de rommel is opgeruimd. Nellie's oude straat bestaat niet meer, bouwvakkers zijn bezig nieuwe muren te zetten voor nieuwe woningen.

Er zijn al enkele huizen klaar.

In sommige huizen wonen zelfs al mensen.

Op de plek waar Nellie's huis stond staat een prachtig huis. Het is een eengezinswoning.

Binnen zijn mensen bezig met de laatste klussen. Na afloop vegen zij het huis schoon en zetten de veger in de kast beneden onderaan de trap. Omdat de kast op dezelfde plaats is gebouwd als de oude kast in Nellie's huis, doet veger 's- nachts zijn ogen open. Verwondert kijkt hij om zich heen. 'Wat een prachtig huis,' denkt hij: 'ik hoop dat ik mag blijven.' Hij gaat de trap op om boven rond te kijken.

Dan zwaait midden in de nacht de buitendeur onverwacht open. In de hal zegt een bekende stem: 'eindelijk thuis.' 'Nellie?' Veger kijkt vanuit het trapgat of hij Nellie ziet staan. Vliegensvlug stommelt hij de trap af. Niet alleen Nellie staat in de hal ook de schoonmaakspullen en wat vreemden. Veger kijkt verlegen naar de vreemde gezichten. 'Dit zijn mijn kinderen met hun kinderen lacht Nellie: 'zij hebben dit huis gekocht en wij komen hier allemaal wonen. Ik zal jou vertellen hoe het komt dat ik alle schoonmaakspullen heb gevonden. Mijn dochter en ik wandelden heel onopvallend achter de schoonmaakspulletjes. Toen het daglicht werd vielen zij om en waren van die tijd af gewoon. Ik heb alles in mijn kast gezet maar daar gebeurde niets. Gelukkig heeft mijn lieve dochter samen met haar man deze woning gekocht. De kast moest op dezelfde plaats komen waar de oude stond. Wij hoopten dat de schoonmaakspullen weer tot leven zouden komen.'

Zij zet de levenloze schoonmaakspullen in de splinternieuwe kast.



Ze doet de deur dicht en lacht: 'als jij leeft, komen zij zo dadelijk wel uit de kast.' Dat gebeurt, alle schoonmaakspullen wandelen een ogenblik later de kast uit. Wat zijn zij verbaasd maar ook blij dat zij herenigd zijn.

EINDE.